

היכל הקודש

ט' סיון ה'תשע"ג
(ת'היה שנת ג'אולת ע'ולם)

גיליון: 238

בנשיאות הצדיק מיבנאל כ"ק מוהרא"ש שליט"א

<http://www.breslevcity.co.il>
hkodesh09@gmail.com

נשא

כניסת השבת: ת"א: 19:13 ירושלים: 18:55
צאת השבת: ת"א: 20:14 ירושלים: 20:12

משיחות מוהרא"ש נ"י

פעם דיבר מוהרא"ש נ"י שיחה נפלאה בענין שלום בית ואיך שצריכים להיזהר מאד בכל מחיר לא לגרש את אשתו, בפרט אשתו ראשונה, ובפרט כשיש כבר ילדים, כי כשאדם מתגרש, חס ושלום, הוא הורס את חייו ואת חיי אשתו ואת חיי הילדים שלו, ושוב אין על זה תקנה, הורס חיי עצמו כי עכשיו מסתובב לבד בעולם התווה, והנסיגות קשים ומרים מאד בחוץ, ואין לו בית מנוחה איפה להניח את ראשו, והחיים מדורים ממות, ומה שנדמה לו שאשתו היתה מר ממות, נתוודע לו, שעכשיו, שכשהוא לבד, מר לו יותר מזה, הורס חיי אשתו כי גם היא מסתובבת בעולם התווה ואין לה מנוחה לנפשה, והורס את חיי הילדים רחמנא ליצלן, כי הילדים כיתומים חיים, אינם יודעים איפה יהיו מיום ליום, הם קרועים בין האבא והאימא והם מוכרחים לראות ולשמוע את כל הזבל והלכלוך שהולך ביניהם, וזה עושה רושם וכתם רע על נפשם לכל ימי חייהם, רחמנא ליצלן, ולכן לפני שאדם הולך לעשות פסיעה חמורה כזה להתגרש מאשתו, חס ושלום, עליו להתייעץ עם רב וצדיק אמיתי שבקי מאד בטיב גיטין וקידושין, אם אין באמת ברירה אחרת רק להתגרש, חס ושלום, כי על פי רוב, כל המחלוקת ואי ההבנות שיש בין איש לאשתו הם רק מקטנות המוחין ומשטויות בעלמא שבקל היו יכולים להסתדר אם היה להם רב וצדיק אמיתי שהיו יכולים להתייעץ עמו, כי הצדיק יש לו הכח להראות להם איך שחסר השכינה הקדושה בבית, ולכן אם הכעס אוכלת אותם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה יז.) איש ואשה זכו שכינה ביניהן, לא זכו אם אוכלתן, כי מיד שהוציאו את האותיות י"ה שהוא שמו יתברך, מאי"ש ואש"ה, נשארות אש ואש, ואש המחלוקת שורפת את כל הבית, רחמנא ליצלן, אבל לצדיק יש כח להראות לזוג איפה חסרה השכינה בבית, ומאיפה התחילה האש הזו, כי הוא כדוגמת מכבי האש שיודעים איך לכבות אש אפילו אחר שיצאה ללהב גדול, כי בודאי איש פשוט אין לו את המדע ולא את הכלים לכבות אש כשכבר יצאה ללהב גדול, אבל חברי מכבי האש המומחים, יודעים איך לכבות אש אפילו כשהגדילה מאד, ואם מצליחים לקרוא להם בזמן, עוד יכולים להציל את הבית ואת החפצים שבתוכו, וכמו כן הוא בשלום בית, אם באים בזמן אל צדיק אמיתי שבקי ומומחה בהשקטת אש המחלוקת בבית, יכולים לקבל ממנו עצה ותושיה איך לכבות את השריפה, ואם תהיה להם חכמה ושכל ויצייתו לדבריו, בודאי יזכו לכבות את האש לגמרי ולבנות בית של קדושה וטהרה לשם ולתפארת.

זאת התורה

יאר הוי"ה פניו אליך ויחונך

ויש לומר, על-פי המבואר בדברי רבינו ז"ל (ליקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן א) איש הישראלי צריך להסתכל תמיד בכל דבר, שהוא החיות אלוקות המחיה את כל דבר, כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלוקות גמור הוא, אך מחמת שהאור הזה הוא אור גדול מאוד כאור השמש. ולכן צריכים צמצום, שזה הלבנה, שמקבלת את אור השמש, היינו בתוך השמש לא יכולים להסתכל, מה שאין כן אור הלבנה, כן יכולים להסתכל, והצמצום הזה נקרא נו"ן כמו שכתוב (תהילים עב) "לפני שמש ינון שמו". ופירש רש"י – לשון מלכות, והמלכות הוא הפה.

ולזכות להשיג את האור האלוקי שתמיד יחשוב האדם רק ממנו יתברך – הוא על-ידי ריבוי תפילה ובקשה שאדם מבקש הרבה את הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה יכול לקבל את אור החכמה בתוך הצמצום, היינו אור השמש בתוך אור הלבנה, ויהיה נעשה אצלו אור הלבנה כאור החמה, שזה חיבור בין ח' שהוא חכמה אל נ' שהוא בחינת מלכות.

וכאשר בר ישראל מדבר הרבה אל הקדוש-ברוך-הוא, ומתפלל ומתחנן ומבקש ממנו יתברך כל מה שהוא צריך, על-ידי-זה נמשך עליו אור גדול מאוד, שהוא אור האלוקי אור השכל העליון, ועל-ידי-זה נמשך עליו חן, ונתחבר אצלו חכמה שהוא ח' עם המלכות שהוא נ', ונעשה חן, שזה החן שיש על אדם צדיק, וכמאמרם ז"ל (פסחים קיג.) כל אדם שיש עליו חן בידוע שהוא ירא שמיים.

וזה יאר הוי"ה פניו אליך ויחונך, היינו תכף-ומיד כשאדם זוכה שהקדוש-ברוך-הוא, מאיר פניו אל האדם, אז מאיר עליו חן, כי מאחר שנתגלה אליו אמיתת מציאותו יתברך, ותמיד רק חושב ממנו יתברך, על-ידי-זה יש עליו חן.

פרנסה קלה

אהובי, אחי היקר! מה לך לדאוג כל-כך על פרנסתך, עד שיומם ולילה אתה מסתובב בדאגה, ומאומה אין בידך, מדוע לא תרגיל את עצמך להיכנס אל תוך האמונה הקדושה, לידע אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ואין עניות מן האמנות ואין עשירות מן האמנות, אלא ממי שהעושר שלו, שנאמר: לי הכסף ולי הזהב נאום ה' צבאות (קדושין פ"ב), ואמר: לא ממה שאדם יוצא ועמל בסחורה נעשה עשיר, אפילו פורש בספינות וחוזר על המדברות, אינו נעשה עשיר (במדבר רבה, פרשה כב, סימן ז'), כי העיקר תלוי כפי היכללותו בו יתברך, ועל-כן ראה לעזוב כבר את כל השטויות שלך, ותצא מכל הדמיונות והפיתויים שנכנסים בך, ונדמה לך שאם תעשה כך, זה יהיה כך וכו', ואם תתנהג כך, יהיה זה וכו', וכדומה שטויות והבלים, אשר מזה בא לך קושי הפרנסה, יותר טוב לך למסור את עצמך לגמרי אליו יתברך, ולידע ביריעה ברורה, כי מה ששייך אליך לא יכולים לקחת ממך, ומה שלא שייך לך, לא יכולים לתן לך, כי הכל בחשבון צדק, ובידיעות אלו תזכה להגיע אל "פרנסה קלה", ולא תצטרך לרוץ כקורא בהרים אחרי ההבל; וזכור כלל זה, כי תצטרך את זה לימים הבאים.

אָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ-לְבָרְכָהּ: "עוֹד יִהְיֶה זְמַן שְׁמִי שְׂיִהְיֶה אִישׁ בְּשֵׁר פְּשׁוּט שְׂיִטוֹל יָדָיו לְסֻעָדָה "אִז עַר וְעֵט זִיךְ וְוַאֲשֵׁן צוּם עֶסֶן", יִהְיֶה חֲדוּשׁ גְּדוֹל כְּמוֹ הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב."

הליכות עולם

אף שאין לבן לעורר את אביו משינתו, אולם אם הבן יודע שאביו יצטער על זה שנמנע מלהקיצו, ואדרכה ישמח מאד כשיקיצו בשביל אותו ריוח, או בשביל איזה דבר מצוה, או ללכת לבית הכנסת, או לקריאת שמע, שפיר דמי להקיצו, אם אי אפשר על ידי אחר. ומה שמוותר להקיצו לצורך תפלה הוא דוקא באופן שאם ימשיך לישון יעבור זמן תפלה, אבל בלא זה אין להקיצו אף לצורך תפלה. ואם נזדמן ריוח לבן ואביו ישן, ומפתח החנות או האוצר נמצא מתחת למראשותיו, אין לו להקיץ את אביו בשביל ריוח שלו. אלא אם כן אביו ציוה אותו בפירוש שיעיר אותו לצורך איזה ריוח.

ליקוטי הלכות מרבי נתן

אשר בנחל – שאלות ותשובות

יברכך ה' בממון, פי עקר ברכת פהנים ונשיאת פנים הוא לתקן תאות ממון שהוא קשה מכלם כנ"ל ועל-כן עקר הברכה מתחלת, יברכך ה' בממון וישמרך, מן המזיקין, דהיינו שיזכה לממון ועשירות דקדושה שהוא בחינת ברכה שיהיה נשמר הממון והעשירות ממזיקי עלמא שהם הקלפות המכניסין תאות ממון בלב האדם רק שיזכה לעשירות דקדושה שהוא בחינת ברכה, בחינת ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה שלא יהיה בממנו שום אחיזת העצבות והדאגה והמרה שחורה של תאות ממון בחינת בעצבון תאכלנה ורק יזכה לשמח בחלקו תמיד, ולבטח בהשם יתברך שהכל מאתו לבד, שזה בחינת שבירת תאות ממון שזו עקר העשירות דקדושה כנ"ל: (אורח חיים, תפילה ד,כד)

מעשה מצדקה

מעשה באחד שירד מנכסיו והיתה לו אשה כשרה, עד שלבסוף נעשה שכיר. פעם אחת היה חורש בשדה, נזדמן לו אליהו ז"ל בדמות ערבי אחד, אמר לו: יש לך שבע שנים טובות, אימתי אתה מבקש אותם עכשיו? או בסוף ימך?, אמר לו: קוסם אתה אין לי מה ליתן לך, אלא הפטר מעלי לשלום. הלך וחזר אצלו עד שלושה פעמים. בפעם השלישית אמר לו: אלך ואמלך באשתי. מה עשה, הלך לו אצל אשתו ואמר לה: בא אחד אלי והטריח עלי עד שלשה פעמים, ואמר לי יש לך שבע שנים טובות אימתי אתה מבקש אותם עכשיו, או בסוף ימך. אמרה לו אישתו אמור לו הבא אותן היום. חזר אצלו ואמר לו הבא אותם עכשיו, אמר לו לך לביתך ואינך מגיע לשער חצריך עד שתראה ברכה פרוסה בבית.

היו יושבים בניו לחפש בידם בעפר ומצאו מטמון שיזונו שבע שנים, ובאו וקראו לאימם. בטרם הגיעו לשער, יצאה אשתו לקראתו ובישרה לו. מיד הודה להקב"ה ונחה דעתו עליו. מה עשתה אשתו הכשרה, אמרה לו, אנו בכל מקום כבר מושך עלינו הקדוש ברוך הוא חוט של חסד, ונתן לנו לשבע שנים, אלא בוא נעסוק בגמילות חסדים בשבע שנים הללו, שמא מוסיף לנו הקב"ה טובה מאצלו. וכן עשתה וכל מה שעשתה אמרה לבנה הקטן: "כתוב כל מה שאנו נותנים", וכן עשה. לסוף שבע שנים בא לו אליהו ז"ל ואמר לו: כבר הגיע שעה ליטול מה שנתתי לך, אמר לו כשנטלתי לא נטלתי אלא מדעת אשתי, אף כשאני מחזיר לא אחזיר אלא בדעת אשתי. הלך אצלה ואמר לה: כבר בא הזמן ליטול את שלו, אמרה לו: לך אמור לו, אם מצאת בני אדם נאמנים מאיתנו אתן לך פקדונך. ראה הקדוש ברוך הוא את דבריהם ואת גמילות החסדים שעשו, והוסיף להם טובה לקיים מה שנאמר והיה מעשה הצדקה שלום.

מתורת רבנו ז"ל

צריך להיות עקשן גדול בעבודת השם, לבלי להניח מקצת עבודתו שהתחיל אף עם יעבור עליו מה. וזכור זה היטב כי כשתתחיל קצת בעבודת השם תצטרך לזאת מאוד. כי בהכרח שיעבור על האדם עליות וירידות בלי מספר, ולפעמים יש שמפילים אחד בכוונה מעבודת השם, ועל כל זה צריך התחזקות גדול לאחוז עצמו בעבודת השם רק בדרך עקשנות, וצריכים עקשנות גדול מאוד מאוד בזה.

העלונים לעילוי נשמת אסתר ז"ל בת אילנה ופנחס הי"ו, ולעילוי נשמת דולט בת במון ורבי

שלום רב לצדיק. אנו לומדים בתקופה זאת פרקי אבות עם הפירושים היקרים שכבודו כתב, ומתענגים על כל מילה ומילה כמוצא שלל רב. פעמים רבות ראיתי שכבודו כתב שכל אדם צריך שיהיה לו מקור פרנסה כדי שיתפרנס בכבוד, ורציתי לשאול: האם הדברים נאמרו רק לגבי אברכים נשואים שמוטל עליהם עול הפרנסה, או שגם לבחורים רווקים כדאי ללמוד מקצוע מסוים, כדי שיוכלו להתפרנס בכבוד לאחר נישואיהם? ובפרט לאותם בחורים שקשה להם ללמוד כל היום, האם כדאי לכוון אותם ללימוד מקצוע בשילוב לימוד תורה? אשמח מאוד לשמוע מה דעתו של הצדיק.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מי שיוכל ללמוד אשרי לו ואשרי חלקו, שיתמיד בלימוד תורה הקדושה, ובפרט כשהוא עדיין בחור רווק, וכן אברך שנפשו חשקה בתורה יתמיד בלימוד תורה הקדושה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (יומא עב): על הפסוק (תהלים יט) "יראת הויה" טהורה עומדת לעד" אמר רבי חנינא, זה הלומד תורה בטהרה. מאי היא? נושא אשה ואחר כך לומד תורה.

אבל אם אברך לא יכול ללמוד כל היום, ואפילו בחור רווק שאינו מסוגל ללמוד כל היום, אזי יקיים מה שאמרו חכמינו הקדושים (אבות פרק ב') יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משכחת עון, וכל תורה שאין עמה מלאכה, סופה בטלה וגוררת עון.

וידוע מה שאמר רבינו"ל (חיי מוהר"ן סימן תק"א) שחפץ מאד שתהיה לנו פרנסה, אף על פי שבטחון גם כן טוב מאד, אף על פי כן טוב מאד כשזוכין שיש לו מעמד פרנסה, כי במקום עבודת הכטחון, במקום זה יעשה עבודה אחרת, כלומר כי אם לא יהיה לו מעמד פרנסה ויהיה לו בלבול הדעת מהפרנסה, ויצטרך בכל פעם לחזק עצמו במדת הבטחון, במקום זה יעסוק בעבודה אחרת והתחזקות אחר בשאר עניני עבודת השם.

הקדוש ברוך הוא השומע תפילות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרובה ובכל אשר תפנה תשכיל ותצליח.

מקור השמחה

עיקר קדושת השבת, לשמוח בו בכל עוז, כי הוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות. כי כל הדרכים העצות הקדשות שיכולים לבוא על ידם לשמחה וחדוה, כולם מתעוררים ומאירים בשבת באור גדול, רק אף-על-פי-כן צריך האדם להמשיכם על עצמו, ואז בשבת בקל יוכל למשוך על עצמו דרכי השמחה, ועל-ידי זה יזכה להמשיך השמחה של שבת גם בימי החול, שזה עיקר הקדושה, שממשיכים משבת על ששת ימי החול, דהיינו שמחת המצווה שהיא עיקר.

מאמרי מוהרא"ש

שאלתי את מוהרא"ש נ"י מהו חומרות יתרות שהזהיר רבנו ז"ל לברוח מזה, והשיב: כל דבר שהאדם מסופק אם לעשותו או לא זהו חומרות יתרות, כי האדם צריך רק לעשות, היינו שצריכים לעשות ולעסוק בעבודת השם יתברך ולא לחשוב על זה, ומחמת שחושב על זה הרי זה כבר חומרות יתרות. (דיבר את זאת לענין ששאלתיו אם לישון בטלית קטן בלילה כמובא בשם האריז"ל והשיב כנ"ל)

מוהרא"ש אמר: האדם צריך תמיד רק לחשוב אחר הטוב שיש בכל העולם וכאילו כל ישראל הם אנשים טובים וכשרים ומקיימים מצוותיו יתברך. ובמה שחושב האדם שם כל האדם, ויכול להמשיך את כל ישראל לתשובה על-ידי-זה, וכן יומשך גם אצלו הטוב, כי במה שחושב על אחר כמו כן יהיה אצלו. (ספר אמרי מוהרא"ש א)